

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania A. W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 13 marca 2025 r.,

w przedmiocie skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 8 sierpnia 2023 r., sygn. akt III AUa 1139/20,

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 sierpnia 2023 r., III AUa 1139/20.

W piśmie procesowym z dnia 21 lutego 2025 r. pełnomocnik skarżącego cofnął tę skargę, wnosząc o umorzenie postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej) i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 oraz z dnia 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a.ł]